

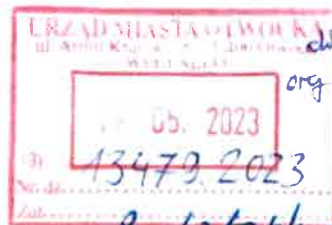
Mokoty me days 23.05.2023 JPM

	Informacja w Sprawach	Czytelnia Akt	Biuro Podawcze
Godziny urzędowania	Pn.- Pt. 8 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Pn.- Pt. 8 ⁰⁰ - 15 ³⁰	Pn.- Pt. 8 ⁰⁰ -16 ⁰⁰
Telefon	22 553 70 70 Radom 48 368 99 08	Rezerwacja internetowa akt bip.warszawa.wsa.gov.pl Wydz. I - IV ul. Jasna 2/4 22 553 78 21 Wydz. V - VII ul. J. Pankiewicza 4 22 553 70 37	WSA w Warszawie 2023.05.19 06:54:56 ePUAP Signer: CN=WSA w Warszawie /wsa_warszawa@skrytka.esp O=Wojewódzki Sąd Administracyjny 2.5.4.97=VATPL-525228331 Public key: RSA2048 bits
Email	informacja@warszawa.wsa.gov.pl	Wydz. VIII Radom 48 368 99 18	
NIP 525-2283-365	REGON 015608709	Konto Bankowe Sądu 96 1010 1010 0078 1022 3100 0000	
Wynik rozprawy dostępny po zakończeniu posiedzenia Sądu, najpóźniej w dniu następnym na stronie: bip.warszawa.wsa.gov.pl zakładka E – TERMINARZ			

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie**
WYDZIAŁ II
ul. Jasna 2/4
00-013 Warszawa

Dnia 19 maja 2023 r.
Sygn. akt II SA/Wa 167/23

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt sądu

KP
AN
PM
JRM

p.s. dotatkowicz
19.05.2023

**Miasto Otwock reprezentowane przez
Prezydenta Miasta Otwock**

DORĘCZENIE ODPISU WYROKU

W wykonaniu zarządzenia z dnia 18 maja 2023 r. sekretariat Wydziału II Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie doręcza jako Organowi Administracji odpis wyroku wraz z uzasadnieniem z dnia 21 kwietnia 2023 r. wydanego na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym.

Beata Kowalska
referent

POUCZENIE

1. Od powyższego wyroku przysługuje skarga kasacyjna do Naczelnego Sądu Administracyjnego, w terminie 30 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem, za pośrednictwem tutejszego Sądu, przy czym oddanie pisma w placówce Poczty Polskiej S.A. (będącej operatorem wyznaczonym w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe), albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, albo polskim urzędzie konsularnym, jak również złożenie pisma przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego lub aresztu śledczego oraz przez członka załogi polskiego statku morskiego u kapitana statku jest równoznaczne z wniesieniem go do Sądu. Datą wniesienia pisma w formie dokumentu elektronicznego jest określona w urzędowym poświadczeniu odbioru data wprowadzenia pisma do systemu teleinformatycznego sądu (art. 83 § 3, 4 i 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2023 r. poz. 259, zwanej dalej „p.p.s.a.”).
2. Skarga kasacyjna złożona po upływie wskazanego powyżej trzydziestodniowego terminu zostanie odrzucona (art. 178 p.p.s.a.).
3. Skarga kasacyjna powinna być sporządzona przez pełnomocnika będącego: adwokatem lub radcą prawnym, albo doradcą podatkowym - w sprawach obowiązków podatkowych i celnych

oraz w sprawach egzekucji administracyjnej związanej z tymi obowiązkami lub rzecznikiem patentowym - w sprawach własności przemysłowej. Skarga kasacyjna sporządzona przez podmiot nieuprawniony będzie odrzucona bez merytorycznego rozpoznania.

4. Strona może wystąpić do Sądu o przyznanie jej prawa pomocy przez ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na urzędowym formularzu określonym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 2015 r. w sprawie określenia wzoru i sposobu udostępnienia urzędowego formularza wniosku o przyznanie prawa pomocy w postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz sposobu dokumentowania stanu majątkowego, dochodów lub stanu rodzinnego wnioskodawcy (Dz. U. z 2015 r. poz. 1257, z późn. zm.).
5. Urzędowe formularze, o których mowa w pkt 4, są udostępniane we wszystkich wojewódzkich sądach administracyjnych, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, w urzędach gmin, a także w Internecie pod adresem: bip.warszawa.wsa.gov.pl.
6. Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadomić Sąd o każdej zmianie swego miejsca zamieszkania, adresu do doręczeń, w tym adresu elektronicznego, lub siedziby. W razie zaniedbania tego obowiązku pismo sądowe pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia chyba, że nowy adres jest Sądowi znany (art. 70 § 1 i 2 p.p.s.a.).

POUCZENIE O WARUNKACH WNOŚZENIA PISM ORAZ DORĘCZANIA PISM PRZEZ SĄD ZA POMOCĄ ŚRODKÓW KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ

1. Pisma do sądu administracyjnego można wnieść w formie dokumentu elektronicznego przez elektroniczną skrzynkę podawczą sądu (art. 12b § 2 p.p.s.a.). Elektroniczna skrzynka podawcza sądu jest zlokalizowana na elektronicznej platformie usług administracji publicznej (ePUAP). W celu wniesienia takiego pisma do sądu strona powinna posiadać konto na platformie ePUAP. Instrukcja zakładania konta dostępna jest pod adresem: <https://epuap.gov.pl/wps/portal>. Pisma wysłane na adres elektroniczny sądu (adres e-mail), czyli z pominięciem elektronicznej skrzynki podawczej sądu, nie wywołują skutków prawnych, które ustawa - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi wiąże ze złożeniem pisma procesowego.
2. Każde pismo w formie dokumentu elektronicznego powinno zawierać adres elektroniczny (tj. adres na platformie ePUAP). W przypadku niewskazania adresu elektronicznego przyjmuje się, że właściwym jest ten adres, z którego nadano pismo wniesione w formie dokumentu elektronicznego (art. 46 § 2a i 2d p.p.s.a.).
3. Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadamiać sąd o każdej zmianie miejsca zamieszkania, adresu do doręczeń, w tym adresu elektronicznego, lub siedziby. W razie zaniedbania tego obowiązku pisma wysłane na dotychczasowy adres pozostawia się w aktach ze skutkiem doręczenia, chyba że nowy adres jest sądowi znany (art. 70 § 1 i 2 p.p.s.a.).
4. Pismo i załączniki wnoszone w formie dokumentu elektronicznego powinny zostać podpisane przez stronę albo jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym (art. 46 § 2a i 2b p.p.s.a.).
5. Do pisma w formie dokumentu elektronicznego nie dołącza się jego odpisów (art. 47 § 3 p.p.s.a.). Zamiast odpisu pisma strona zobowiązana jest do uiszczenia opłaty kancelaryjnej za sporządzenie wydruków takiego pisma i jego załączników wniesionych w formie dokumentu elektronicznego w celu ich doręczenia stronom, które nie posługują się środkami komunikacji elektronicznej do odbioru pism (art. 235a p.p.s.a.).
6. Datą wniesienia pisma w formie dokumentu elektronicznego jest określona w urzędowym poświadczeniu odbioru data wprowadzenia pisma do systemu teleinformatycznego sądu (art. 83 § 5 p.p.s.a.).
7. Wniesienie pisma do sądu w formie dokumentu elektronicznego jest równoznaczne z żądaniem doręczenia korespondencji z sądu za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Pisma sądu mogą być doręczane stronie za pomocą środków komunikacji elektronicznej również w przypadku, gdy strona składa do sądu pisma w postaci papierowej, jeżeli wystąpi ona do sądu o takie doręczenie i wskaże sądowi adres elektroniczny albo wyrazi zgodę na doręczanie pism za pomocą tych środków i wskaże sądowi adres elektroniczny (art. 74a § 1 p.p.s.a.). W przypadku niewskazania adresu elektronicznego doręczenie pism przez sąd następuje na adres zamieszkania, a w razie jego braku - na adres do doręczeń, lub siedziby strony, jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika (art. 46 § 2d p.p.s.a.).

„Art. 177 § 1 Skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok lub postanowienie, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 2. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej dla stron wiąże również prokuratora, Rzecznika Praw Obywatelskich i Rzecznika Praw Dziecka. Jeżeli jednak orzeczenia nie doręcza się stronie prokurator,

Rzecznik Praw Obywatelskich i Rzecznik Praw Dziecka mogą w terminie trzydziestu dni od dnia wydania orzeczenia wystąpić o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia i wnieść skargę kasacyjną w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 3. W razie ustanowienia w ramach prawa pomocy adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego po wydaniu orzeczenia, na wniosek złożony przez stronę, której doręcza się odpis orzeczenia z uzasadnieniem sporządzonym z urzędu, albo przez stronę, która zgłosiła wniosek o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia, termin do wniesienia skargi kasacyjnej biegnie od dnia zawiadomienia pełnomocnika o jego wyznaczeniu, jednak nie wcześniej niż od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 4. Jeżeli pełnomocnik wyznaczony na podstawie art. 253 § 2 nie stwierdza podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, składa w sądzie, w terminie do wniesienia skargi kasacyjnej, sporządzoną przez siebie opinię w tym przedmiocie wraz z odpisem dla strony, dla której został ustanowiony. Sąd doręcza odpis opinii stronie. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej przez stronę biegnie od dnia doręczenia odpisu opinii, o czym sąd poucza stronę, dokonując doręczenia.

§ 5. Przepisu § 4 zdanie trzecie nie stosuje się, jeżeli sąd stwierdzi, że opinia nie została sporządzona z zachowaniem zasad należytej staranności. W takim przypadku sąd zawiadamia o tym właściwą okręgową radę adwokacką, radę okręgowej izby radców prawnych, Krajową Radę Doradców Podatkowych lub Krajową Radę Rzeczników Patentowych, która wyznacza innego pełnomocnika.

§ 6. W przypadku odmowy przyznania prawa pomocy w zakresie obejmującym ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego na wniosek, o którym mowa w § 3, bieg terminu do wniesienia skargi kasacyjnej nie może rozpocząć się wcześniej niż od dnia doręczenia stronie postanowienia, a jeżeli strona wnieśli środek zaskarżenia na to postanowienie - wcześniej niż od dnia doręczenia postanowienia kończącego postępowanie w tym przedmiocie."

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2023 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA

Łukasz Krzycki (spr.)

Sędzia WSA

Ewa Radziszewska-Krupa

Asesor WSA

Michał Sułkowski

po rozpoznaniu w trybie uproszczonym w dniu 21 kwietnia 2023 r.

sprawy ze skargi Wojewody Mazowieckiego

na uchwałę Rady Miasta Otwocka

z dnia 22 czerwca 2021 r. nr XLVIII/504/21

w przedmiocie zasad wynajmowania lokali mieszkalnych wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy

1. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w następującym zakresie:

- w § 4 ust. 1 zd. 1, co do użytego tam sformułowania „potwierdzone przez właściciela i zarządcę” oraz poprzedzającego je przecinka,
- w § 4 ust. 1 zd. 2, co do użytego przed wyliczeniem skrótu „m.in.”,
- w § 4 ust. 1 zd. 2 pkt 3,
- w § 26 pkt 1 wiersz 2 tabeli, co do zapisu „od 3,5%”,
- w § 26 pkt 2 wiersz 2 tabeli, co do zapisu „od 3,5%”,

2. oddala skargę w pozostałym zakresie.

Na oryginalne właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Beata Kowalska

referent

Uzasadnienie

Przedmiotem zaskarżenia, w związku z treścią art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2023 r. poz. 40 ze zm.), była uchwała w sprawie zasad wynajmowania lokali mieszkalnych wchodzących w skład zasobu mieszkaniowego Miasta Otwock, zwana dalej „Uchwałą”.

Zarzucono wydanie Uchwały z istotnym naruszeniem art. 21 ust. 1 pkt 2 w zw. z ust. 3 pkt 1 i 2, art. 21b ust. 1, 1c, 1d, 2, 3, 4, 6 oraz art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2020 r. poz. 611), zwanej dalej „ustawą o zasobie mieszkaniowym” - w brzmieniu obowiązującym na dzień podjęcia Uchwały - i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78; poz. 483 ze zm.).

Wniesiono o orzeczenie nieważności Uchwały w całości oraz o zasądzenie od Miasta Otwock na rzecz Wojewody Mazowieckiego zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi podniesiono:

- Uchwałę podjęto na sesji 22 czerwca 2021 r., zaś akt ten ogłoszono w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego 1 lipca 2021 r. (poz. 5773),
- jako podstawę prawną Uchwały wskazano art. 21 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy o zasobie mieszkaniowym; w myśl art. 21 ust. 1 pkt 2 - w brzmieniu obowiązującym na dzień podjęcia Uchwały - rada gminy uchwała zasady wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy, w tym zasady i kryteria wynajmowania lokali, których najem jest związany ze stosunkiem pracy, jeżeli w mieszkaniowym zasobie gminy wydzielono lokale przeznaczone na ten cel; w upoważnieniu - wynikającym z art. 21 ust. 3 ustawy o zasobie mieszkaniowym - wyszczególniono zakres przedmiotowy tychże zasad, w tym powinność określenia:
 - wysokości dochodu gospodarstwa domowego uzasadniającej stosowanie obniżek czynszu (pkt 1),

- warunków zamieszkiwania kwalifikujących wnioskodawcę do ich poprawy (pkt 2),
- warunków dokonywania zamiany lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy oraz zamiany pomiędzy najemcami lokali należących do tego zasobu a osobami zajmującymi lokale w innych zasobach (pkt 4),
- trybu rozpatrywania i załatwiania wniosków o najem lokali zawierany na czas nieoznaczony i najem socjalny lokali oraz sposób poddania tych spraw kontroli społecznej (pkt 5),
- zasad postępowania w stosunku do osób, które pozostały w lokalu opuszczonym przez najemcę lub w lokalu, w którego najem nie wstąpiły po śmierci najemcy (pkt 6),
- w § 2 pkt 7 Uchwały wskazano, że ilekroć jest w niej mowa o lokalu mieszkalnym, należy przez to rozumieć lokal nadający się do zamieszkania ze względu na wyposażenie i stan techniczny, którego powierzchnia mieszkalna przypadająca na uprawnioną osobę wynosi pomiędzy 5-12 m², przyjmując dla osoby samotnej normę powierzchni zwiększoną o 50%; następnie - w § 3 ust. 1 Uchwały - określono, że lokale stanowiące zasób mieszkaniowy mogą być wynajmowane na czas nieoznaczony osobom, które łącznie spełniają kryteria wskazane w tym przepisie; jako jedno z tych kryteriów określono - w § 3 ust. 1 pkt 1 - warunek zajęcia lokalu, w którym na członka gospodarstwa domowego przypada mniej niż 7 m² powierzchni mieszkalnej, a - w przypadku jednoosobowego gospodarstwa domowego - mniej niż 15 m²,
- z uwagi na rozbieżność norm powierzchni, przyjętych w powyższych regulacjach, konieczne jest ustalenie ich wzajemnej relacji; w § 5 ust. 1 Uchwały postanowiono, że wynajęcie lokalu może nastąpić wyłącznie po wcześniejszym umieszczeniu danej osoby na liście uprawnionych do wynajęcia lokalu mieszkalnego; użycie w tej regulacji pojęcia „lokalu mieszkalnego” wskazywałoby, że definicja *lokalu mieszkalnego* z § 2 pkt 7 Uchwały ma zastosowanie do lokalu, wchodzącego w skład mieszkaniowego zasobu gminy, oddawanego w najem na warunkach wynikających z Uchwały; podobny wniosek można wysnuć na podstawie § 9, 15 ust. 1, § 22 i 24 Uchwały, które także posługuje się pojęciem „lokalu mieszkalnego”); zatem warunki udzielenie pomocy mieszkaniowej określono tak, że do wynajmu

- może być wskazany lokal o takiej powierzchni (5-7 m² na członka gospodarstwa domowego z § 2 pkt 7 Uchwały), która jednocześnie spełnia kryterium kwalifikujące do poprawy warunków zamieszkania - zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 1 Uchwały,
- nawet przyjęcie innego stanowiska - że definicja z § 2 pkt 7 Uchwały dotyczy jednak warunków zamieszkiwania kwalifikujących wnioskodawcę do ich poprawy - niespójności nie eliminuje; wówczas bowiem kryterium to jest określone równocześnie w dwóch jednostkach redakcyjnych, ale odmiennie - mniej niż 12 m² powierzchni mieszkalnej na członka gospodarstwa domowego w § 2 pkt 7 Uchwały i mniej niż 7 m² powierzchni mieszkalnej na członka gospodarstwa domowego w § 3 ust. 1 pkt 1 Uchwały,
 - te same uwagi odnoszą się do powyższych przepisów, przy rozpatrywaniu powierzchni mieszkalnej odpowiednio w jednoosobowym gospodarstwie domowym,
 - taka wewnętrzna sprzeczność § 2 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 1 Uchwały jest istotnym uchybieniem; stanowi o naruszeniu zasady państwa prawnego - wyrażonej w art. 2 Konstytucji RP - nakazującej przestrzeganie przez ustawodawcę zasad poprawnej legislacji; nakaz ten jest funkcjonalnie związany z zasadami pewności i bezpieczeństwa prawnego oraz ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa; zasady te nakazują, aby przepisy formułować precyzyjnie i jasno oraz poprawnie pod względem językowym; warunek jasności oznacza obowiązek tworzenia przepisów klarownych i zrozumiałych dla ich adresatów,
 - z uwagi na wskazaną wewnętrzną niespójność Uchwały nie sposób przesądzić jaką rzeczywistą wolę miała Rada Miasta Otwocka, zwana dalej „Radą”, co do określenia warunków zamieszkiwania, kwalifikujących do ich poprawy - dla gospodarstw innych niż jednoosobowe - mniej niż 5 czy 7 czy 12 m² powierzchni mieszkalnej na członka gospodarstwa domowego; przykładowo w § 10 oraz w § 16 ust. 1 pkt 2 Uchwały wskazano kryterium zagęszczenia poniżej 5 m² powierzchni mieszkalnej na osobę; uwaga ta odnosi się odpowiednio do gospodarstw jednoosobowych; z tej przyczyny nie ma podstaw do jednoznacznego określenia, który z przepisów Uchwały winien być objęty orzeczeniem stwierdzenia nieważności, a który pozostać jako obowiązujący; wyeliminowanie z obrotu prawnego dwóch sprzecznych

- przepisów - § 2 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 1 - prowadziłyby do stanu, gdy Uchwała nie realizuje w pełni upoważnienia z art. 21 ust. 3 pkt 2. ustawy o zasobie mieszkaniowym; z art. 21 ust. 3 jednoznacznie wynika nakaz uregulowania wszystkich wymienionych w tym przepisie zagadnień; posłużenie się pojęciem „w szczególności” wskazuje na to, że uchwalane zasady muszą obligatoryjnie obejmować wszystkie kwestie, określone w art. 21 ust. 3; pominięcie któregośkolwiek z wymienionych elementów skutkuje brakiem pełnej realizacji upoważnienia ustawowego i ma istotny wpływ na ocenę zgodności z prawem podjętego aktu; brak obligatoryjnej regulacji prawnej w akcie prawa miejscowego stanowi istotne naruszenie prawa, skutkujące stwierdzeniem nieważności,
- niezależnie od tego, wyeliminowanie z obrotu prawnego postanowienia, które określa warunki zamieszkiwania kwalifikujące do ich poprawy, powoduje „niewykonalność” Uchwały - akt w pozostałym zakresie nie daje się wykonać, gdyż nie określono przesłanek jego zastosowania; takie zaniechanie prawodawcze czyni tym bardziej ów akt niekompletnym względem istotnego zakresu upoważnienia; kwalifikuje to Uchwałę do stwierdzenia nieważności w całości,
 - w § 4 ust. 1 Uchwały postanowiono: *„[o]soby ubiegające się o wynajęcie lokalu zobowiązane są do złożenia wniosku, w którym winny wykazać warunki panujące w miejscu zamieszkania, potwierdzone przez właściciela lub zarządcę. Do wniosku należy obligatoryjnie dołączyć m.in.: (1) deklarację o wysokości dochodów wszystkich członków gospodarstwa domowego, o której mowa w art. 21b ust. 2 u.o.p.l., (2) oświadczenie o stanie majątkowym członków gospodarstwa domowego, w którym uwzględnia się osoby będące członkami gospodarstwa domowego w dniu składania oświadczenia, (3) oświadczenie o nieposiadaniu tytułu prawnego do innego lokalu położonego w Otwocku lub miejscowości pobliskiej”*,
 - po pierwsze w samej ustawie o zasobie mieszkaniowym (art. 21b) określono dokumenty składane przez osobę ubiegającą się o zawarcie umowy najmu (podnajmu) lokalu lub najmu socjalnego lokalu; ustawodawca wskazał w art. 21b ust. 1, że w tym celu przedkłada się deklarację o wysokości dochodów członków gospodarstwa domowego oraz oświadczenie o stanie majątkowym

członków gospodarstwa domowego, zgodnie ze wzorami określonymi w przepisach wykonawczych, wydanych na podstawie art. 7 ust. 15 i art. 9 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o dodatkach mieszkaniowych (Dz.U. z 2019 r. poz. 2133); wynika to z art. 21b ust. 2 i 3 ustawy o zasobie mieszkaniowym; dokumenty te są obligatoryjne w każdym przypadku ubiegania się o zawarcie umowy najmu lub podnajmu lokalu i najmu socjalnego lokalu; wzór oświadczenia o stanie majątkowym uwzględnia informacje, odnoszące się m.in. do nieruchomości, w tym jej powierzchni i tytułu prawnego; w dokumencie tym - w oparciu o art. 21b ust. 5 ustawy o zasobie mieszkaniowym - zamieszcza się klauzulę w brzmieniu: „*Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia*”; klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia; w żadnym z przepisów ustawy czy rozporządzenia - aktów określających rodzaj i wzór dokumentów, składanych przez osoby ubiegające się o najem (podnajem) lokalu lub najem socjalny lokalu - nie ustanowiono wymagania, aby składane przez nie oświadczenia - dotyczące warunków zamieszkiwania, zawarte w oświadczeniu o stanie majątkowym, - były dodatkowo potwierdzane przez osoby trzecie, w tym przez właściciela nieruchomości lub zarządcę; ustalenie takiego wymagania pozostaje wprost sprzeczne z art. 21b ust. 1 w zw. z ust. 2 i 3 ustawy o zasobie mieszkaniowym; akt ten reguluje ponadto procedurę ewentualnej weryfikacji informacji i danych, zawartych w oświadczeniu o stanie majątkowym; w świetle art. 21b ust. 1c i 1d - obowiązującego już w dniu wejścia Uchwały w życie (przepis uchwalony 10 grudnia 2020 r., obowiązuje od 1 lipca 2021 r.) - w celu zweryfikowania informacji i danych zawartych w oświadczeniu o stanie majątkowym, można przeprowadzić wywiad środowiskowy u osoby ubiegającej się o zawarcie umowy najmu (podnajmu) lokalu albo najmu socjalnego lokalu; brak zgody na przeprowadzenie takiego wywiadu jest zaś podstawą do odmowy zawarcia umowy; przepis ten stanowi o sposobie realizacji uprawnień weryfikacyjnych gminy; określenie zatem obowiązku składania wniosku, w którym pewne dane byłyby potwierdzane przez osoby trzecie, jest działaniem wykraczającym poza zakres normy kompetencyjnej, sprzeczne z uprawnieniami nakreślonymi w art. 21b ust. 1c i 1d; co więcej, nałożenie na wnioskodawcę dodatkowego wymagania - uzyskania

- potwierzeń osób trzecich - naraża go na negatywne konsekwencje gdy osoby te odmówią współdziałania (do którego nie są zobowiązane); zgodnie bowiem z § 4 ust. 2 Uchwały, gdy wniosek jest niekompletny lub nie złożono wszystkich dokumentów, wyznacza się dodatkowy termin na ich uzupełnienie, a niedotrzymanie wyznaczonego terminu powoduje pozostawienie wniosku bez rozpoznania; § 4 ust. 1 Uchwały - w zakresie sformułowania „potwierzone przez właściciela lub zarządcę” - pozostaje sprzeczny z prawem,
- po drugie, określenie dokumentów składanych obligatoryjnie wraz z wnioskiem w § 4 ust. 1 uchwały zostało poprzedzone wyrażeniem „m.in.” („między innymi”); oznacza to, że zawarty w tym przepisie katalog jest otwarty, a każdorazowo doprecyzowanie listy dokumentów wymaganych od wnioskodawcy następuje już w ramach toczącego się postępowania w oparciu o swobodne uznanie organu wykonawczego; tymczasem - wedle § 4 ust. 2 Uchwały - gdy wniosek jest niekompletny lub nie złożono wszystkich dokumentów, wyznacza się dodatkowy termin na ich uzupełnienie, a niedotrzymanie wyznaczonego terminu powoduje pozostawienie wniosku bez rozpoznania; ustawodawca określił równocześnie rodzaj dokumentów, wymaganych w procedurze ubiegania się o najem lokalu; postanowienia aktu prawa miejscowego, określające dodatkowo inne jeszcze dokumenty lub przyznające kompetencje do ich każdorazowego swobodnego określania, wykraczają poza delegację ustawową; zgodnie z normą upoważniającą uchwała powinna określić tryb rozpatrywania i załatwiania wniosków o najem lokali, który będzie wiążący dla organu wykonawczego gminy na etapie stosowania aktu, a nie wyposażać ten organ w nowe kompetencje; konkludując - wbrew przepisom ustawy - nadano organowi wykonawczemu gminy kompetencje do swobodnego określania rodzaju dokumentów, obligatoryjnie wymaganych w procedurze ubiegania się o najem (podnajem) lokalu lub najem socjalny lokalu - poza dokumentami, określonymi ustawowo, a których brak - zgodnie z § 4 ust. 2 uchwały - skutkuje pozostawieniem wniosku bez rozpatrzenia (pominięciem w procedurze); § 4 ust. 1 Uchwały - w zakresie sformułowania „m.in.” - wykracza poza zakres upoważnienia z art. 21 ust. 3 pkt 5 ustawy o zasobie mieszkaniowym oraz jest sprzeczny z art. 21b ust. 1, 2 i 3 tego aktu,

- po trzecie - co wynika z § 4 ust. 1 pkt 3 Uchwały - jednym z dokumentów, który należy każdorazowo obligatoryjnie dołączyć do wniosku o najem lokalu, jest oświadczenie o nieposiadaniu tytułu prawnego do innego lokalu położonego w Otwocku lub miejscowości pobliskiej; tymczasem – jak stanowi art. 21b ust. 4 ustawy o zasobie mieszkaniowym - na żądanie gminy najemca lub osoba ubiegająca się o zawarcie umowy najmu lub podnajmu lokalu i najmu socjalnego lokalu wchodzącego w skład mieszkaniowego zasobu gminy jest obowiązana do złożenia oświadczenia o nieposiadaniu tytułu prawnego do innego lokalu położonego w tej samej lub pobliskiej miejscowości; zgodnie więc z ustawą ten rodzaj dokumentu nie jest składany obligatoryjnie w każdym przypadku, a jedynie na żądanie gminy; co więcej, brak tego dokumentu - gdy gmina nie wystosowała żądania - nie ma wpływu na rozpatrzenie wniosku osoby ubiegającej się o najem lokalu; w szczególności nie może skutkować pozostawieniem wniosku bez rozpatrzenia - jest to sprzeczne z ustawą; art. 21b ust. 6 ustawy o zasobie mieszkaniowym określa ponadto konsekwencje niezłożenia tego dokumentu na żądanie gminy, jak i innych dokumentów wymienionych w tym przepisie - odmowa zawarcia umowy najmu lub podnajmu lokalu i najmu socjalnego lokalu w przypadku niezłożenia deklaracji o wysokości dochodów członków gospodarstwa domowego, oświadczenia o stanie majątkowym członków gospodarstwa domowego, oświadczenia o nieposiadaniu tytułu prawnego do innego lokalu położonego w tej samej lub pobliskiej miejscowości lub jeżeli występuje rażąca dysproporcja między niskimi dochodami wskazanymi w złożonej deklaracji a wykazanym w oświadczeniu stanem majątkowym członków gospodarstwa domowego osoby ubiegającej się o zawarcie umowy najmu lub podnajmu lokalu i najmu socjalnego lokalu; wobec tego § 4 ust. 1 pkt 3 Uchwały jest sprzeczny z art. 21b ust. 4 ustawy o zasobie mieszkaniowym, a dodatkowo § 4 ust. 2 Uchwały - w zakresie w jakim odmiennie określa skutek niezłożenia dokumentów wymienionych w przepisie ustawy - jest sprzeczny z art. 21b ust. 6 danego aktu,
- zgodnie z art. 21 ust. 3 pkt 1 ustawy o zasobie mieszkaniowym, zasady wynajmowania lokali, wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy, powinny określać wysokość dochodu gospodarstwa domowego uzasadniająca oddanie w najem lub podnajem lokalu na czas nieoznaczony i najem socjalny

- lokalu oraz wysokość dochodu gospodarstwa domowego uzasadniająca stosowanie obniżek czynszu; w § 26 Uchwały określono procentowy próg obniżki czynszu za lokal w zależności od wysokości dochodu, odnosząc go do najniższej emerytury i wskazując trzy przedziały: „do 50%”, „od 50% do 100%” oraz „od 100% do 150%” - zarówno dla gospodarstw jednoosobowych (pkt 1) i dla gospodarstw wieloosobowych (pkt 2); tak sformułowana regulacja nie jest precyzyjna; nie sposób na jej podstawie ustalić obowiązującego, jednoznacznego progu obniżki czynszu dla dochodów równych wartościom granicznym wyznaczonych przedziałów - dla 50% i 100% najniższej emerytury; wartości te bowiem uwzględnione są w dwóch przedziałach, które wyznaczają odmienne maksymalne progi obniżki czynszu; uchwała, stanowiąca akt prawa miejscowego, musi zaś zawierać postanowienia jednoznaczne; do aktu odwołują się zarówno najemcy - wnoszący o obniżenie czynszu - jak i organ wykonawczy gminy, rozpatrujący wnioski w tym przedmiocie; mając na uwadze konstytucyjną zasadę określoności regulacji prawnych, przepisy uchwalane także przez lokalnego prawodawcę powinny być precyzyjne i jasne, nie nasuwające wątpliwości w procesie ich stosowania; ich treść powinna być na tyle jednoznaczna i klarowna, aby adresat normy mógł określić, jakie obowiązki nałożono, czy też jakie prawa przyznano; umożliwi to ich egzekwowanie; przepisy o niedookreślonej (niewystarczająco określonej) lub niezrozumiałej treści należy uznać za sprzeczne z zasadą poprawnej legislacji, wynikającą z art. 2 Konstytucji RP,
- w § 26 Uchwały przyjęto ponadto dodatkowe kryterium, w oparciu o które wyznaczono obniżkę czynszu - poziom stawki czynszu wartości odtworzeniowej lokalu; przyjęto dwa jej przedziały: „od 3,5% do 4%” oraz „ponad 4%”; oznacza to, że - zgodnie z § 26 Uchwały - pomimo posiadania dochodu uzasadniającego w świetle tej regulacji zastosowanie obniżki czynszu, obniżka nie zostanie wprowadzona, jeśli nie jest spełnione dodatkowe kryterium - czynsz nie przekroczy poziomu 3,5% wartości odtworzeniowej lokalu,
 - po pierwsze, tylko kryterium wysokości dochodu znajduje oparcie w art. 21 ust. 3 pkt 1 ustawy o zasobie mieszkaniowym; wprowadzenie dodatkowych przesłanek jest przekroczeniem upoważnienia ustawowego; w upoważnieniu wskazano jedynie na określenie wysokości dochodu gospodarstwa domowego

- uzasadniającej stosowanie obniżek czynszu; w art. 7 ust. 2 ustawy o zasobie mieszkaniowym wskazano, że obniżka powinna być zróżnicowana; sprecyzowano jednak, że wyłącznie w zależności od wysokości dochodu gospodarstwa domowego najemcy,
- po drugie - mając na uwadze, że radę gminy zobowiązano do określenia wysokości dochodu gospodarstwa domowego uzasadniającej stosowanie obniżek czynszu - nawet gdyby uwzględnić dodatkowo drugie kryterium (wysokość stawki czynszu) - nabiera znaczenia wykonanie upoważnienia przy łącznym zastosowaniu wszystkich przesłanek wskazanych w Uchwale; w myśl art. 8a ust. 4 ustawy o zasobie mieszkaniowym podwyżka, w wyniku której wysokość czynszu albo innych opłat za używanie lokalu w skali roku przekroczy albo następuje z poziomu wyższego niż 3% wartości odtworzeniowej lokalu może nastąpić w uzasadnionych przypadkach, o których mowa w ust. 4a albo w ust. 4e; oznacza to, że czynsze nie powinny być wyższe niż 3% wartości odtworzeniowej lokalu, a przekraczające ten poziom są prawnie dopuszczalne, ale ich wprowadzenie jest wyjątkowe i uzasadnione jedynie w warunkach ustawowo określonych (z zastrzeżeniem także regulacji art. 21c ust. 2, 6, aktualnie też ust. 2a); w konsekwencji dla poziomu czynszu 3% wartości odtworzeniowej lokalu i mniej (a nawet 3,5% wartości odtworzeniowej lokalu i mniej) nie określono żadnej wysokości dochodu gospodarstwa domowego uzasadniającej stosowanie obniżek czynszu; wobec tego nie wypełniono upoważnienia ustawowego z art. 21 ust. 3 pkt 1 ustawy o zasobie mieszkaniowym; wprowadzona zaś regulacja § 26 jest rozwiązaniem iluzorycznym; nie odnosi się do istoty zagadnienia z upoważnienia ustawowego; nie jest uprawnione określenie w Uchwale poziomu stawki czynszu wartości odtworzeniowej lokalu tak, że dopiero od pewnego (wygórowanego) jej poziomu mogą być udzielane obniżki czynszu; zgodnie tymczasem z ustawą o zasobie mieszkaniowym obniżki te powinny być uzależnione jedynie od wysokości dochodu,
 - poza wymienionymi wyżej zastrzeżeniami, zakwestionowano też § 2 pkt 9 i 10 Uchwały, w zakresie, w jakim definicja niskiego dochodu i niedostatku odnosi się do określonego w tych przepisach średniego miesięcznego dochodu z okresu 3 miesięcy poprzedzających złożenie wniosku; zgodnie bowiem z art. 21b ust. 1 ustawy o zasobie mieszkaniowym, osoba - ubiegająca się o

zawarcie umowy najmu lub podnajmu lokalu i najmu socjalnego lokalu wchodzącego w skład mieszkaniowego zasobu gminy - składa deklarację o wysokości dochodów członków gospodarstwa domowego w okresie 3 miesięcy, poprzedzających złożenie deklaracji oraz oświadczenie o stanie majątkowym członków gospodarstwa domowego; ustawowo wyznaczono zatem okres, wobec którego powinien być obliczany dochód członków gospodarstwa domowego - licząc od złożenia deklaracji, a nie innego, dowolnego dokumentu, w tym wniosku; Rada zmodyfikowała ustawowy przepis, do czego nie jest uprawniona.

Do skargi załączone pełnomocnictwo dla radcy prawnego. Wniesiono o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania sądowego.

W odpowiedzi na skargę Rada pozostawiła zarzuty skargi pod rozwagę Sądu i poinformowała, że przystąpiono do prac, zmierzających do zmiany Uchwały.

Sąd zważył, co następuje:

Skarga jest w znacznej części zasadna. Nie kwestionuje tego zresztą Rada, poddając zarzuty organu nadzoru pod rozwagę Sądu.

Sąd miał jednocześnie na względzie, że Uchwała w kwestionowanym brzmieniu pozostaje w obiegu prawnym przez określony czas - od wejścia w życie 14 lipca 2021 r. (opublikowana w Dz.Urz. Woj. Maz. z 1 lipca 2021 r. - wobec treści § 32 uchwały) do dnia rozpatrywania skargi (21 kwietnia 2023 r.). Dany akt prawa miejscowego pozostawał więc w biegu przez prawie 2 lata. Wywołał więc określone skutki w sferze praw i obowiązków mieszkańców danej jednostki samorządu terytorialnego.

Oceniając legalności skarżonego aktu należy mieć na uwadze, że wyrażona w art. 2 Konstytucji RP zasada państwa prawnego, przemawia zarówno za tym, aby w obiegu prawnym pozostawały wyłącznie akty o jednoznacznym brzmieniu, lecz także aby prawo dla obywatela było stabilne. W tym świetle nie zasługuje na aprobatę prymat eliminacji przypadków niepewności prawa przez wyłącznie z obrotu prawnego całych aktów prawa miejscowego, gdy - przy znaczny czas - stanowiły podstawę do

załatwienia spraw obywateli oraz wydawania indywidualnych rozstrzygnięć. Skutki stwierdzenia nieważności dotyczą wszak całego okresu obowiązywania określonego aktu – tak art. 147 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r., poz. 259). Gdy kontroli legalności podlega akt, będący już w obiegu prawnym należy mieć więc na uwadze zawsze stosowne ważenie obu wartości – jasności i stabilności prawa - dla realnego zapewnienia poczucia bezpieczeństwa prawnego. Także z woli prawodawcy nie każdy naruszenie prawa musi skutkować nieważnością aktu, co potwierdza brzmienia art. 91 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym.

Wskazywane ważenie racji nie dotyczyłoby natomiast przypadku wstępnej kontroli legalności aktu przez organ nadzoru, przed jego publikacją i wejściem do obrotu prawnego.

Mając na uwadze powyższe - w ocenie Sądu - zasadne są wprowadzić generalnie zarzuty skargi, co do wadliwości stosownych zapisów Uchwały. Trafnie opisano ramy prawne sprawy, przywołując znajdujące w niej zastosowanie przepisy. Wobec szczegółowego, uprzedniego zreferowania argumentacji organu nadzoru ponowne jej przytaczanie nie byłoby zasadne. Sąd przyjmuje ją za własną, z następującymi, poniższymi zastrzeżeniami.

Zasadnie organ nadzoru wskazał, że w Uchwale - wobec wprowadzenia legalnej definicji „lokalu mieszkalnego” w § 2 pkt 7 - mogą powstawać określone wątpliwości, czy w konkretnych przypadkach wnioskodawcy przysługuje pomoc mieszkaniowa. Trzeba mieć jednak na uwadze, że w Uchwale jednoznacznie wskazano normatyw, wedle którego można ubiegać się o udzielenie pomocy - w § 3 ust. 1 pkt 1 w części drugiej. W przepisie tym użyto w prawdzie określenia „lokal” (zaś normatyw minimalny lokalu mieszkalnego zdefiniowano odpowiednio odmiennie w § 2 pkt 7 Uchwały), co jednak nie wyklucza ustalenia, czy określonej osobie pomoc przysługuje - przy odwołaniu się do stosownej wykładni regulacji Uchwały. Trafnie równocześnie zauważa organ nadzoru, że niemożliwym byłoby wyeliminowanie z treści Uchwały części zapisów - dotyczących normatywów powierzchni lokali (stwierdzenie nieważności jednego z niespójnych zapisów). Prowadziłoby to do ingerencji w kwestie pozostające z woli prawodawcy w gestii rady gminy. Jednocześnie Uchwała w danej treści – określenia normatywu, gdy przysługuje pomoc mieszkaniowa - obowiązywała przez określony czas. Możliwy było więc jej stosowanie przy ewentualnym wykorzystaniu reguł stosownych wykładni, bądź też

nie wystąpiły liczne przypadki, gdy sygnalizowana niespójność miała faktycznie znacznie. Samo powstanie wątpliwości interpretacyjnych nie może być kwalifikowane jako tak daleko idąca wadliwość przepisów prawa miejscowego, aby uzasadniło to wyeliminowanie z obrotu całego aktu normatywnego, stanowiącego podstawę prowadzenia gospodarki zasobem mieszkaniowym gminy przez prawie 2 lata, a nawet dłużej o ile dane orzeczenie – wobec wniesienia środków zaskarżenia – w krótkim czasie się nie uprawomocni. Trzeba mieć też na uwadze, że ewentualne całkowite wyeliminowanie całych, budzących wątpliwości zapisów (obu normatywów dotyczących lokali mieszkalnych) skutkowałoby - co trafnie zauważa organ - sytuacją, gdy w obrocie pozostawałby akt, gdzie nie zrealizowano w pełni upoważnienia ustawowego w kwestii kluczowej. Nie byłoby w nim przesądzone, kto w istocie może korzystać z pomocy mieszkaniowej gminy. Niezbędne stałoby się więc stwierdzenie nieważności Uchwały w całości - wedle żądania skargi. Wobec takich uwarunkowań, przyjęcie przez Radę regulacji, która nie jest stosownie precyzyjna, lecz - przy zastosowaniu stosownych reguł wykładni - może być stosowana, należy kwalifikować jako „nieistotne” naruszenia prawa, w rozumieniu art. 91 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym.

Trafne są także zarzuty skargi, gdzie podnoszono, że z treści wrs. 1 tabel w § 26. nie wynika jednoznacznie, jakie obniżenie czynszu przysługuje, gdy wysokość dochodu odpowiada procentowi najniżej emerytury określonego jako progowy (50 i 100%). W takiej sytuacji jednak - która może dotyczyć wyłącznie szczególnych przypadków - zastosowanie znaleźć musi reguła rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyści obywatela. Przy zastosowaniu właściwej reguły interpretacyjnej jest więc możliwe stosowanie wskazanych regulacji, zaś ich modyfikacja - przez stosowne rozstrzygnięcie Sądu, wedle przyjętego przezeń założenia jako właściwe - stanowiłaby nieuprawnioną ingerencję w kompetencji organów samorządu terytorialnego. Z kolei wyłączenie z obrotu prawnego całej regulacji § 26, jako mogącej budzić wątpliwości, skutkowałoby potrzebą eliminacji z obrotu całego kwestionowanego aktu - Uchwały. Nie zawierałby on bowiem elementu obligatoryjnych regulacji - wedle treści upoważnienia ustawowego. Jak już podnoszono, stwierdzenie nieważności całej Uchwały – jedynie wobec określonych wątpliwości interpretacyjnych – naruszałoby reguły państwa prawa. Pozostawała ona bowiem w obrocie prawnym przez znaczny czas i stanowiła podstawę rozstrzygnięcia m.in. w przedmiocie uprawnień do uiszczania obniżonego czynszu.

Analogiczna uwaga tyczy się kwestii braku uwzględnienia w Uchwale - wedle treści kolumny 1 wrs. 3 obu tabel w § 26 - dopłat dla osób o niskich dochodach, gdy stawki czynszu są odpowiednio niskie wobec wartości odtworzeniowej obiektu (poniżej 3,5 %). Trafnie wskazano w skardze, że z ustawy o zasobie mieszkaniowym nie sposób wywieść uprawnienia dla organu gminy do wyłączenia z reguł uiszczania obniżonych czynszów osób o bardzo niskich dochodach, zaś przepisy Uchwały w przyjętym brzmieniu być może znajdują zastosowanie jedynie marginalne – powołana reguła stosowania niższych czynszów niż przewidziany Uchwala próg (3,5% wartości odtworzeniowej). W takiej sytuacji uprawnionym i uzasadnionym było stwierdzenie przez Sąd nieważności Uchwały w zakresie, gdzie wyłączono możliwość uzyskania dopłat, gdy wysokość czynszu jest niższa niż 3,5% procent wartości odtworzeniowej obiektu (tak pkt 1 tiret 4 i 5 wyroku). Prowadziło to wprost do zapewnienia zgodności treści Uchwały z wymaganiami aktu wyższego rzędu – ustawy o zasobie mieszkaniowym. Nie ingerowano więc w prerogatywy organu gminy.

Zbyt daleko idące są natomiast zarzuty, dotyczące w ogóle braku podstaw do różnicowania zakresu obniżenia czynszu wobec jego wysokości, która zależy m.in. od relacji do wartości odtworzeniowej budynku. W ustawie o zasobie mieszkaniowym nie wykluczono *expressis verbis* różnicowania wysokości obniżenia czynszów od innych czynników niż dochody najemcy – określając regułę uwzględnienia dochodów. W takiej sytuacji za dopuszczalne należało uznać zróżnicowanie poziomu obniżenia opłat w wrs 2 i 3 obu tabel w § 26, zwłaszcza gdy akt w danym brzmieniu obowiązywał już określony czas.

Nie była też niezbędna ingerencja - przed stwierdzenie nieważności w określonym zakresie zaskarżonej Uchwały - w kwestii wskazania w jej definicjach pojęć okresu, za który są składane oświadczenia o dochodzie (§ 2 pkt 9 i 10). Ponieważ także z treści samej Uchwały wynika reguła składania stosownych oświadczeń łącznie z wnioskiem (tak § 4 ust. 1), jedynie informacyjne wskazanie okresu, za który mają być ujawniane dochody - względem terminu złożenia wniosku nie zaś składanego generalnie równocześnie oświadczenia - nie stanowi istotnego uchybienia, choć w szczególnych przypadkach taki zapis może być mylący. Analogicznie ma się rzecz z wyrażoną w Uchwale regułą pozostawiania niekompletnego wniosku bez rozpoznania – tak: § 4 ust. 2. Z perspektywy wnioskodawcy ma to skutek tożsamy z odmową zawarcia umowy, czego organ

gminy nie czyni wszak poprzez wydanie stosownego władczego aktu. Uchybienie jest więc nieistotne.

Zasadne są natomiast pozostałe zarzuty skargi w kontekście potrzeby wyeliminowania z obrotu wadliwych zapisów, co do:

- § 4 ust. 1 zdanie wstępne - w kontekście:
 - nałożenia w akcie prawa miejscowego obowiązku wykraczającego poza ustawy - powinność potwierdzenia od właściciela lub zarządcę określonych faktów, zawartych w oświadczeniu wnioskodawcy (pkt 1 tiret 1 wyroku),
 - zamieszczenia zapisu, z którego wywodzić należy, że powinności wnioskodawcy, co do dokumentów załączonych do wniosku, mogą wykraczać poza przewidziane ustawą - tak: użycie sformułowania „m.in.” (pkt 1 tiret 2 wyroku),
- § 4 ust. 1 pkt 3 - w kontekście nałożenia powinności wykraczającej poza przewidziane ustawą - obligatoryjnego oświadczenia o nieposiadaniu tytułu prawnego do innego lokalu położonego w Otwocku lub w miejscowości pobliskiej.

Z przytoczonych wyżej przyczyn, na podstawie art. 147 § 1 oraz art. 151 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, orzeczono jak w sentencji. Sąd nie uwzględnił wniosku organu nadzoru w przedmiocie zwrotu kosztów, gdyż skarga była wolna od wpisu zaś w toku postępowania przed Sądem profesjonalny pełnomocnik organu, dla którego załączono pełnomocnictwo, nie podejmował żadnych

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Beata Kowalska
referent